

KIRÁLY LEVENTE

Ezüst folyó, arany híd

Nagyapám emlékére

*Kiásták már a sírt,
az éjjel megtelt fekete árnyakkal,
abban merül el ma drága teste,
a megtöretett, lassan eloszló.*

*Sárgára színezte a kór, várta,
legyen már vége; megbékélt egészen.
Én nem, én semennyire,
mert nem mondtam neki:
szeretlek, mindig is szerettelek,
és mindig is szeretni foglak –
e mulasztás kínja fakasztja most
könnjem, égeti lelkem;
még nem tudom, hosszú éveken át.
Ha ez az utolsó út, hát én el nem kísérem őt,
temessék el nélkülem, mert nem látok, nem hallok,
erőm jártányi sem maradt.*

*Szódásüveget megyünk cserélni,
vaskosak, tömzsik, aljukban lötyög a döglött víz,
gyorsan fogy a perzselő nyárban.
Hatot viszünk csupán, nehéz így is,
kétnaponta fordulunk,
neki fröccshöz, nekem szörphöz kell.
Én darazsakkal harcolok, ő múlttal és jellel:
miért kapta a sorstól, amit kapott,
amiben élnie kell.*

*Sajt kerül a kamrából, sárga és érett,
kéményfüst és sós illatú,*

önmagából sodort zsineggel kötve,
mindig én kapom jutalmul,
amiért vagyok.
A vastaghéjú kenyérből törünk hozzá,
vaj izzad a tartóban.
Minden íz nyers, súlyos és valódi,
mint odakint a levegő és a fény.

Úszunk a folyóban.
Hát, mell, gyors, pillangó – sodor a víz,
a kanyaron túl ismeretlen, varázsos világ,
a homokos partot körbeöleli az erdő.
Törülközőnkön száradunk,
egymás mellett,
kezünk szemöldökünk felett,
lassú hajót kémlelünk,
találgatjuk, honnan tarthat hová.
A világ ezüst csillogás,
mikor indulunk, aranyhíd nyílik a vízen.

Autóval visz haza, vidáman pöfögünk.
Minden kanyart ismerek,
olvasom az utat, a fák, holtágak mind
jó ismerősök, integetnek nekünk.
A bányatavak mélye elnyeli nevetésünk,
s a lápos vidékre már szótlánul hajtunk,
évszázados fák lombja ereszt koronát az útra.
A mocsár ködpárái közt siklók és szellemek
viaskodnak, hűvös van és néma csönd –
e titokzatos lények lélegzetük visszafojtják,
s miután elhaladtunk, útjuk újrakezdik.

A holtágnál horgászom:
kárász, keszeg, apró ponty akad horgomra,
míg ő compóról, kecsegéről, balinról, harcsáról mesél,
s hogy egykor a folyóból mert vizet a halászléhez,
ötféle halnak húsából főzte,
a többi nyárson pirult a parázshalom felett.
Küzdött nálánál nehezebb harcsával is,
de végül a zsinór elszakadt, hiába küzdött fél napig;

*a halat ismerték a horgászok mind,
úgy hívták, az Öreg.*

*Ha apadt a folyó, a meder közepén kifeküdt
egy homokpadon, s intett az elképedt hajósoknak,
úgy bámulták, a pipa szájukból kiesett.*

*Miért lett sorsa, hogy elveszítse lábát?
Elvitte a jeges árvíz,
csecsemőt mentett,
társai a jajgató anyát fogták:
ha ő nem járna sikerrel,
csak egyikük pusztuljon,
értelmetlen halál ne keserítse lelkiük.*

*Ezt a beteg, romló testet,
s az idegen nevet hordta,
cipelte magával, mint ócskás a zsákját,
és most lerakta végleg.
Halált én semmilyen, de ha már:
temetést nem illet szántam neki.
Nem merülhet el az alvilág árnyai közt,
fekete hullámsír nem nyelheti el.
Ki ennyi terhet cipelt,
hadd szálljon fel végre,
mint a madár tavasz mámorában.
Hamuja hulljon ezüstös folyóba,
lelke keljen át az aranyhídon,
ahonnan, ha visszanéz,
ott lát engem is.*

*A meder közepén fekszem,
intek a közönyös, bölcs hajósoknak,
a vámot együtt számoljuk le mi ketten
nagy, kérges tenyerébe.*

*Betemették már a sírt, benne a te tested,
a megtöretett, lassan eloszló.*